

paa, at man indskrænker Antallet af Dømmere. Men baade af økonomiske Grunde og af Hensyn til almindelige Samfundsinteresser synes det mig, at vi maa have en Reform i den her paapegede Retning, og jeg vil altsaa bede den højtærede Indenrigsminister om at tage hele Embedsløgevæsenets Ordning op til nøje Prøvelse og kritisk Undersøgelse.

Jeg har en Henvendelse til den højtærede Minister for offentlige Arbejder. Det er ret almindeligt, at Ekstraarbejderne paa Banelinierne antages om Foraaret omkring 1. April og afskediges hen paa Efteraaret, undertiden arbejder de til Nytaar. I de senere Aar er det hyppigt sket, at de er blevet afskediget omkring November. I Betragtning af de i Aar særlig vanskelige Arbejdsforhold, som ikke er mindre vanskelige paa Landet end i Byerne, vil jeg meget henstille, at disse Afskedigelser ikke finder Sted, saa længe der kan skaffes nødvendigt Arbejde, og saa længe de klimatiske Forhold tillader Arbejdet. Bedst vilde det efter min Mening være, om man i noget højere Grad kunde undgaa at gøre Arbejdet paa Banelinierne, Skinne- og Svelleeftersyn, og hvad det nu er, til et Sommersæsonarbejde. Man maatte hellere antage nogle færre Arbejdere i Foraartiden, hvor det dog er lettere at faa Arbejde og saa holde dem i Arbejde saa vidt muligt ogsaa om Vinteren, naar Vejret da tillader det, hvad det jo for øvrigt hyppigt gør. Det mærkes føleligt baade i de paagældende Hjem og i Kommunerne, naar der et Sted bliver afskediget en halv eller en hel Snes Familieforsørgere netop paa den Tid, Arbejdsløsheden er størst. Det er muligt, at de tekniske Forhold ikke tillader en gennemgribende Ændring af de nuværende Tilstande, men jeg vil dog bede den højtærede Minister være opmærksom derpaa, og navnlig vil jeg henstille, at man undgaa flere og tidligere Afskedigelser end absolut nødvendigt.

Under Finanslovbehandlingen i de senere Aar har der jævnlig lydt Klager over, at enkelte bestemte Forfattere og Forfatterinder fik Understøttelse paa Finansloven. Det er ikke min Hensigt at opfordre til en Genoptagelse af denne Diskussion, idet jeg finder det ret usmageligt, at man her i Salen diskuterer, hvilke enkelte Personer der skal have Understøttelse. Den Slags Forhandlinger bør rettelig henvises til Finansudvalget, og for dem af os, som ikke er saa heldige at være Medlem af dette betydningsfulde Udvalg, er der jo den Udvej at rejse Spørgsmaalet i sit Parti og der søge at øve Indflydelse paa sine Menings-

fæller i Finansudvalget. Jeg ønsker altsaa ikke denne Diskussion genoptaget, men jeg vil gerne i al Almindelighed sige, at man bør vist udvise noget mere Forsigtighed med at optage mindre betydelige Forfattere og Kunstnere paa Finansloven. Til Gengæld synes jeg, man skulde vise større Røndhaandethed overfor dem, som ved deres Arbejde virkelig har beriget dansk Aandsliv og Videnskab.

Jeg har det Indtryk, at vi ofte er noget knebne f. Eks. overfor vore litterære Stormænd, saa længe de er levende, men til Gengæld synes jeg, vi er unødvendig flotte overfor dem, naar de er døde — jeg tænker paa Loven om Forfatter- og Kunstnerret af 1. April 1912. Denne Lov beskytter en Forfatters Produktion i 50 Aar efter hans Død, hans Værker kan hverken udgives eller opføres, uden at hans Arvinger kan møde med deres Regning. Det er et Forhold, som er noget urimeligt. Saa længe en Forfatter er levende, er det ganske naturligt, at hans Arbejde beskyttes, og at han skal have Udbytte deraf, og det er ogsaa naturligt, at hans nærmeste Arvinger, en Enke eller umyndige Børn faar Udbyttet efter hans Død. Men efter at jeg har taget dette Forhold, vil jeg sige, at jeg finder det rimeligt, om man nedsatte Beskyttelsestidsrummet til f. Eks. 20 Aar. Der er noget urimeligt i, at fjerntstaaende Arvinger, som maaske aldrig har været i nærmere Forbindelse med den afdøde, maaske endog har staaet fjendtlig overfor ham, kan hæve deres Honorar, naar Samfundet skal nyde Gavn af vedkommende Forfatters Værker. For at sige det kort: lad os lønne vore aandelige Stormænd lidt bedre, medens de lever, og lad Samfundet efter en rimelig Tid efter deres Død faa Lejlighed til at høste Gavn af deres Indsats i Aandslivet uden fortsat at skulle betale derfor.

I denne Forbindelse vil jeg lige pege paa Biografbevillingerne. Det er blevet Coutume — det er vist for Resten ikke fuldt i Overensstemmelse med Lovens Ord og Mening — at uddele Biografbevillinger til Personer, to og to, der ikke selv har Betingelser for at kunne udnytte dem. De maa derfor overlade Udnyttelsen til andre, og deres Arbejde med at forvalte Biografen bliver da kun at hæve Forpagningsafgiften hos den, som driver Teatret for dem. Men i mange Tilfælde er det en ret anselig Understøttelse, der paa denne Maade af de skiftende Justitsministre uddeles til de enkelte Personer. Naar vi nu skal have dette System med at uddele Biografteaterbevillinger som en Slags Statspension, var det saa ikke